

Lov af 1857 om Næringsbrug gaae noget videre. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at Forordningen af 13de Februar 1775 angaaende den, der reiser omkring og forhandler Varer, skal indtil Videre vedblive at gjælde; men denne Forordning fastsætter blandt Andet Confiscation af de Varer, som den Paagjældende reiser om med. Jeg vil ikke indlade mig paa at fremdrage Exemppler, men Thinget vil dog tilgive, at jeg dvæler ved eet, fordi det er saa særdeles betegnende for, hvad Udelukkelse af Appel kan lede til. Der var en Sag, hvorunder en Mand, der saaledes reiste om, var tiltalt, fordi han foruden de Varer, hvormed han maatte reise omkring, af Værdi 4—500 Rd., førte noget ganske Ubetydeligt — til en Snees Dalers Værdi eller saa — med sig, som han ikke havde Lov til at reise med. Han blev ved Politretten og derefter ved Overretten dømt til at have hele sin Beholdning forbrudt. Han var lykkelig nok til at kunne faae sin Sag for Høiesteret, og den sagde: Ja, naturligtvis det skal confisceres, som han var uberettiget til at handle med, men det Andet ikke. Altsaa denne Mand vilde ellers være kommen til at tabe Varer til en Værdi af 4—500 Rd. Vi have ogsaa i den senere Tid Tilfælde, som jeg ikke vil fremdrage, men som tydelig vidne om, at der ikke blot er Spørgsmaal om Behandlingen ved Politretten i og for sig, og som bestyrke Rigtigheden af min Udtalelse om, at man ikke skal gaae ind paa denne Paragraph, før de processuelle Forhold ere anderledes ordnede; thi det er ikke blot Proceduren, det kommer an paa, men mange andre Ting, navnlig f. Ex. Bedømmelsen af, hvorvidt de Varer, Bedkommende har handlet med, ere saadanne, som han ikke maa handle med, og det kommer til at gjælde Personer, som høre hjemme her, og navnlig dem, der reise omkring med uldne Varer. Nu har man sagt i sin Tid, og det er ogsaa blevet fremdraget i Landsthingets Betænkning, at Bedkommende har Afgang til for egen Regning at kunne appellere en saadan Sag. Ja „for egen Regning“ for en Mand, der kun har Tid at leve af og søger sit Erhverv ved en ringe Handel! At sige til ham, at han jo kan appellere Sagen til Høiesteret

for egen Regning, troer jeg er Noget, som kun faa af os ville sige er en billig Maade at gaae frem paa. Saa har man sagt, og det har jo Mere for sig, at han jo i alt Fald, siden Justitsministeren kan meddele Bevilling, kan berolige sig ved, at Bevillingen vil blive ham meddeelt, naar der er Grund dertil; men man vil ikke misforstaae mig, naar jeg siger, at selv under Forudsætning af, at man til enhver Tid havde en særdeles dygtig Jurist og indsigtsfuld Mand til at bedømme disse Forhold, kunde det dog være, at en saadan Mand deelte Mening med den Landsøverret f. Ex., som havde dømt Bedkommende, medens han jo har en ganske anderledes Garanti, naar han har Leilighed til at kunne faae Sagen ind for Høiesteret ved offentlig Foranstaltning. Hertil kommer ogsaa, at man dog ad denne Vej vil faae en Bestemmelse, som i det Hele kunde tages tilfølg, og dette gjælder netop med Hensyn til saadanne Sager som den, jeg før omtalte, thi den tidligere omtalte Dom af Høiesteret har netop gjort, at man senere hen ikke er kommen ind paa den efter min Mening mindre rigtige Vej med Hensyn til Confiscation. Men i det Hele — og dermed skal jeg slutte mine Bemærkninger til denne Paragraph — forekommer det mig ikke at være tilraadeligt, hvor der er Spørgsmaal om, hvorvidt en Mand skal kunne faae sin Sag bragt ind for Høiesteret ved offentlig Foranstaltning, saa at henvise ham til en Bevilling af Justitsministeren. Jeg troer, at vi saavidt muligt skulle holde det Administrative og det Dømmende ude fra hinanden, fuldt forvissede om, at der ikke vil ske Misbrug, men dog fordi det er principmæssigt, og dermed anbefaler jeg med stor Varme det ærede Thing at lade § 16 udgaae. — Der staaer endnu kun tilbage at omtale Vædringsforslaget under Nr. 17 til § 17 angaaende Afholdelsen af Udgifterne til Politivæsenet. Det følger af sig selv, at dersom Vædringsforslaget under Nr. 3, som er stillet af et Fleertal i Udvalget, vedtages, vil dette medføre, at første Punctum af § 17 maa udgaae. Jeg skal endnu bemærke, at der er stillet særskilte Vædringsforslag af det ærede Medlem, som jeg før nævnte, (Klein). Jeg skal for Diebliffet kun udtale, at jeg